

Medailonek pamětnice

Jméno a příjmení:

Miluše Wajshajtlová

Rodné příjmení:

Kobrčová

Datum narození:

2. 12. 1952

Místo narození:

Litoměřice

Současné bydliště:

Chotiměř (necelých 50 let)

Vzdělání:

ZŠ Velemín, Gymnázium

Lovosice, zdravotní škola

Teplice

Zaměstnání:

Rehabilitační sestra

KLID
A
POHODA

LÁSKA
K
BLIŽNÍMU

HODNOTY

ZDRAVÍ

RODINA

Jelikož je rodina pro naši
pamětnici v životě
nejdůležitější,
ponořily jsme se do rodinné
historie podrobněji
a postupně Vám přiblížíme
nejvýznamnější momenty
z životních příběhů
prarodičů, rodičů a samotné
pamětnice.

PŘÍBĚH RODIČŮ MAMINKY

PŘÍCHOD
DO TEREZÍNSKÉHO
TÁBORA

ÚTĚK BABIČKY
S MLADŠÍMI
SOUROZENCI
PŘED BANDEROVCI

Po ukončení války byl babičce přidělen dům v Oparně, dnes
Oparno č.p. 34.

Statek zůstal po odsunu sudetských Němců opuštěný, stejně jako
většina domů v této oblasti.

Zde později došlo ke shledání celé rodiny a založení nového
hospodářství.

SHLEDÁNÍ RODINY

“

DĚDEČEK, KDYŽ
PŘIŠEL
Z NĚMECKA, TAK
VLASTNĚ JE
HLEDAL A OBJEVIL
JE TAM, KDE
BYLI.

TAM SE USADILI
A TAM MĚLI POLE.
ZAČALI TAM
HOSPODAŘIT.

“

STRÝC S MAMINKOU,
BABIČKA S DĚDEČKEM
A SESTROU

DĚDEČEK A JEHO
HOSPODÁŘSTVÍ

PŘÍBĚH RODIČŮ TATÍNKA

Dědeček studoval ve Vídni na kadetské škole,
byl důstojníkem československé lidové
armády.

Jedním z důvodů dědečkova zatčení a uvěznění byla i návštěva německy mluvícího kamaráda ze studií.

DVA MĚSÍCE PO NÁVRATU
Z VĚZENÍ ZEMŘEL.
PŘED SVOU SMRTÍ
O TOM NIKDY NEMLUVIL.

Babička pocházela ze zámožné rodiny, která vlastnila hotel v Lovosicích. Po válce byl veškerý jejich majetek vyvlastněn.

“

BABIČKA MUSELA
OPUSTIT DŮM,
VE KTERÉM BYDLELI
V LITOMĚŘICÍCH, A ŠLA
KE SVOJÍ MAMINCE
DO LOVOSIC...
MŮJ TATÍNEK TAM
BYDLEL S NIMA,
STUDOVAL V TÉ DOBĚ
NA GYMNÁZIU.

“

PŘÍBĚH RODIČŮ

ČSAD
PRŮKAZKA
na dělnické jízdenky č. 1113
Platí do 31. X. 1961

Držitel Alexander Kobrč
naroz. 26. 11. 1931
Lovosice, Stalinská
bydliště

J Kčs T 5,- Kčs M

z Lovosic
do Velešín
trať číslo 530
km 7

z Velešín
do Lovosic
trať číslo
km

Záznamy ČSAD:
21. X. 1961
Prodejní cena Kč
OTK 11-14-4277-0

Přerušeni jízdy není dovoleno
Potvrzuji, že držitel průkazky je u mne trvale zaměstnán jako:
redaktor
Datum: 14/10. 1960
Razítko zaměstnavatele a podpis:
LESNÍ ZÁVOD LOVOSICE
Průkazku lze potvrzovat jen na 2 měsíce napřed, a to vždy do 8. každého měsíce

Platí pro měsíce: (Vyplnit slovy!) leden Razítko zaměstnavatele a podpis: LESNÍ ZÁVOD LOVOSICE	Platí pro měsíce: (Vyplnit slovy!)
Platí pro měsíce: (Vyplnit slovy!)	Platí pro měsíce: (Vyplnit slovy!)
Platí pro měsíce: (Vyplnit slovy!)	Platí pro měsíce: (Vyplnit slovy!)

Jiné záznamy zaměstnavatele:
Dopředu nahraď díle nov
z číselníku 11-14-4277-0
Razítko zaměstnavatele a podpis:
LESNÍ ZÁVOD LOVOSICE

TATÍNEK ŠEL STUDOVAT
NA VYSOKOU ŠKOLU
DO PRAHY. JENOMŽE KDYŽ
BYL DĚDEČEK VE VĚZENÍ,
TAK TATÍNKOVI
DOPORUČILI, ABY TU
ŠKOLU OPUSTIL.
TAKŽE SE VRÁTIL
K BABIČCE A ŠEL DĚLAT
K ČESKOSLOVENSKEJM
LESŮM. VLASTNĚ
SI DODĚLÁVAL POTOM
ŠKOLU, AŽ KDYŽ JÁ JSEM
BYLA NA SVĚTĚ.

“

“

TATÍNEK BYDLEL V LOVOSICÍCH, MAMINKA V OPARNĚ.
POTKALI SE NĚKDE NA NĚJAKÝ ZÁBAVĚ.
ASI LÁSKA JAKO TRÁM, PROTOŽE SE MUSELI HODNĚ RYCHLE VZÍT.
JÁ JSEM SE NARODILA TŘI MĚSÍCE PO TOM, CO BYL TATÍNEK
NA VOJNĚ.

“

LÁSKA JAKO TRÁM

Po návratu tatínka z vojny byla rodina na základě jeho zaměstnání umístěna nejprve na hájovnu do Výsluní a později na polesí do Velemína.

Výsluní

PŘÍBĚH NAŠÍ PAMĚTNICE

”

Do druhé třídy jsem nastoupila do Velemína.

“

”

... vždycky jsem tu byla šťastná.

“

ROK 1968

JAK VNÍMALA VAŠE RODINA PRAŽSKÉ JARO A POZDĚJŠÍ VPÁD VOJSK?
JAK JSTE HO PROŽÍVALA VY? A JAKÝ BYL VÁŠ ŽIVOT DÁL?

”

NO URČITĚ TO BYLA RADOST, ŽE SE TO SNAD
V DOBRÉ OBRÁTÍ. ALE MYSLÍM SI, ŽE TAM BYLA
TROŠKU I TAKOVÁ TA NEJISTOTA, PROTOŽE
TO BYLA KRÁTKÁ DOBA, JENOM TAKOVÝ TO
ZAJISKŘENÍ.

“

V momentě vpádu vojsk Varšavské smlouvy byla naše pamětnice s mladší sestrou na dětském táboře na Rujáně.

” NEVĚDĚLY JSME, CO SE DĚJE, NIKDO NÁM NIC NEŘEKL. KRKOLOMNÝM ZPŮSOBEM JSME SE VRACELY DOMŮ. BYL TO TRAUMATIZUJÍCÍ ZÁŽITEK. VYLOŽILI NÁS NA CÍNOVCI A ŘEKLI NÁM, AŽ JDEME. “

” DOSTALY JSME SE TEDA DOMŮ, NEVÍM VŮBEC JAK. ASI JSME BYLY ŠIKOVNÝ A DOSTALY JSME SE K RODIČŮM, KTEŘÍ BYLI NA POKRAJI ZHROUCENÍ. “

“

JINAK ABYCH PRAVDU ŘEKLA, TEN ROK
‘68, TÍM ŽE JÁ JSEM NASTOUPILA
NA GYMNÁZIUM, ČLOVĚK MĚL TAKOVÝ
ÚPLNĚ JINÝ STAROSTI...

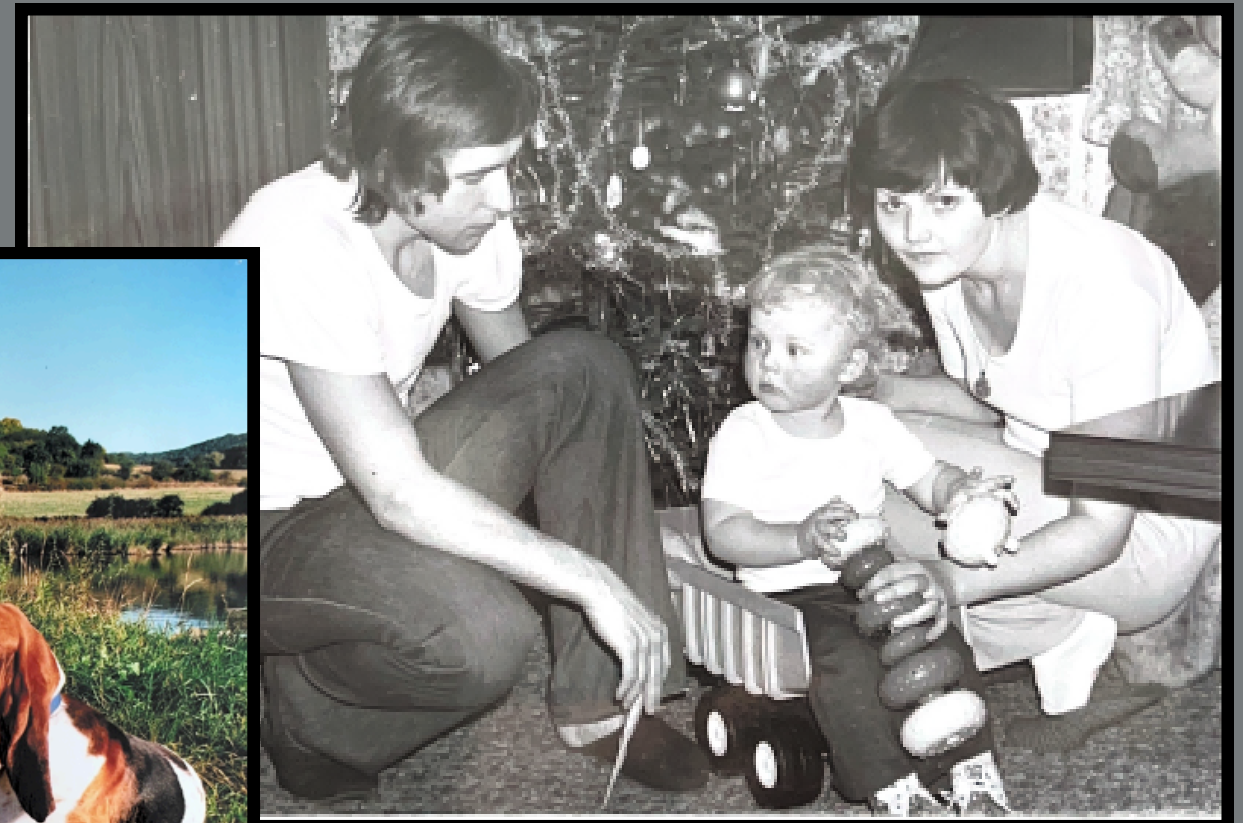
NA CO SI HODNĚ VZPOMÍNÁM BYLA TA
DOBA, KDY SE UPÁLIL JAN PALACH.
TAK TO VÍM, ŽE SE HODNĚ ŘEŠILO
VE ŠKOLE, ŽE JSME NOSILI ČERNÝ
STUŽKY. A TO JSOU TAKOVÝ TY
ÚRYVKY, NA KTERÝ SI VZPOMÍNÁM.

“

Po ukončení studií se celý život věnovala pomoci druhým v zaměstnání, jako zdravotní sestra, i v soukromém životě, ve kterém byla a stále je velkou oporou svým blízkým.

Od '76 sdílí život se svým osudovým partnerem.

Z DOBY KOMUNISMU SE TRADUJÍ RŮZNÉ
HISTORKY O TOM, ŽE TŘEBA NEBYL TOALETNÍ
PAPÍR NEBO ŽE SE NESMĚLO VYCESTOVAT.
JAKOU MÁTE VY ZKUŠENOST?

O TOALETNÍ PAPÍR JSME NEMĚLI NIKDY NOUZI.

”

TO, ŽE NEBYL TOALETNÍ PAPÍR, TO JE PRAVDA. ALE TO NÁS NEPOSTIHLO, PROTOŽE MAMINKA DĚLALA V OBCHODĚ.

“

NEBERTE MI MOJE BOTIČKY!

”

TAK TŘEBA KDYŽ JSME JEZDILI
DO VÝCHODNÍHO NĚMECKA... TAK SE
MUSELA VYPLNIT VÝJEZDNÍ
DOLOŽKA.

NESMĚLO SE KUPOVAT TŘEBA
DĚTSKÝ OBLEČENÍ, BOTY...
TAKŽE TŘEBA KDYŽ JSME JELY SE
SESTROU A MALEJMA DĚTMA
PŘES HRANICE, TAK NÁS ZASTAVILI
A VŠECHNO NÁM SEBRALI.

A MŮJ SYNOVEC, KTEREJ BYL
VŽDYCKY HEREC, DODNES SE TÍM
ŽIVÍ... TAK TEN ZAČAL HROZNĚ
KŘIČET, ŽE TY BOTY BYLY JEHO
A AŽ MU JE VRÁTÍ. A UDĚLAL TAM
TAKOVEJ HYSTERICKEJ VÝSTUP,
ŽE NÁM TO VRÁTILI.

“

...TŘI NEDĚLE PO REVOLUCI NA NÁKUPU V ZÁPADNÍM
NĚMECKU

TATÍNKU, JAK MŮŽOU
MÍT TOLIK ZBOŽÍ,
KDYŽ PROHRÁLI VÁLKU?

ROK 1989

”

MÁM POCIT,
ŽE TO BYLO
RADOSTNĚJŠÍ...
ŽE UŽ SE K TOMU
SCHYLOVALO.
PADLA ŽELEZNÁ
OPONA, PADLA
BERLÍNSKÁ
ZEĎ... UŽ JSME
TOMU VÍC
VĚŘILI.

“

A DALŠÍ GENERACE . . .

STARŠÍ SYN JAKUB PO UKONČENÍ
VZDĚLÁNÍ NA VOŠ CESTOVNÍHO
RUCHU PRACOVAL 20 LET
V RÁDIU F1 A EVROPA 2,
KDE PŮSOBIL JAKO PROGRAMOVÝ
MANAŽER.

OD ROKU 2018 JE STAROSTOU OBCE
CHOTIMĚŘ.

MLADŠÍ RADIM PO ABSOLVOVÁNÍ
STEJNÉ VOŠ NASTOUPIL
DO CESTOVNÍHO RUCHU, KDE
BUDUJE SVOU KARIÉRU DODNES
A PŮSOBÍ JAKO PROGRAM DIRECTOR
U ŠVÝCARSKÉ FIRMY.

MOTTO NA ZÁVĚR...

“ VŽDYCKY SE
SNAŽÍM NAJÍT TO
LEPŠÍ A MYSLÍM
SI, ŽE ZASE
TOLIK TOHO
ŠPATNÉHO NENÍ.
NEMĚNILA BYCH.
“

